

det er gennemgaaende, men det kommer, vel at mærke, kun i saa uhyre ringe Grad de Smaa tilgode, at det, naar det ikke var en saa alvorlig Sag, næsten danner en komisk Mod-sætning til, hvad der gives de Store. Ærede Medlemmer ville fra en tidligere Periode erindre et her i Salen meget bekjendt Tilfælde under Krigsministeriet; man gav for en kort Tid Cantonnementstillæg, som man kaldte det, til Contoirerne, hvorved Departementsdirecteu-ren fik 50 Rd., medens en stakkels Skriver, der naturligviis meest kunde trænge dertil, og nærmest var berettiget dertil, fik, saa-vidt jeg husker, 12 Rd. om Maaneden. Jeg tror, at man maatte ønske, at Lønningsforholdene bleve ordnede saaledes, at Enhver vidste, hvad han havde at regne paa for Tredstjennesten, at han havde det og ikke mere; men Lønningerne maatte da ogsaa sættes saaledes, at de ikke, hvad nu kun altfor ofte er Tilfældet til stor Skade og Uret for Landet og for de Vedkommende, vare saa usle for de i de lavere Grader fungerende, at disse, naar de komme op i de høiere Grader, ere saa sorgjælbende og derved saa demoraliserede, at selv store Euvner ikke sjældent sees at være gaaede tabte. Det er ikke min Mening ved Fremdragelsen af dette Moment at ville lægge Bøgt paa en egentlig Besparelse; jeg mener i dette som i alle Forhold, at Arbejderen er sin Løn værd, eftersom hans Arbejde er, men i mange Tilfælde forekommer det mig, at disse Tillæg stille sig, jeg kunde næsten sige, som et Misbrug. — Jeg skal ikke gaae i Detaillen af Krigsministerens Forslag med Hensyn til de Poster, paa hvilke jeg kunde formene, at der burde gjøres Besparelser, men jeg vil kun tillade mig at nævne et Par Exempler, fordi disse forekomme mig, efter deres Bestaafenhed, at indeholde nogen Opfordring til, at man her ligesom berører dem. Det ene angaaer Cavalleriet, med Hensyn til hvilket jeg ganske skal henholde mig til min ærede Vens (Nyholms) nys fremførte Udtalelser. Jeg maa saameget mere med ham finde, at Cavalleriet synes at maatte kunne reduceres, som vistnok Ingen villigere end den ærede Minister vil indrømme, at det Cavalleri og Artilleri — hvilket man gjerne kan tage med —, som Tjen-

bringe med, vil være høist ubethdeligt, medens dog Cavalleriet er meget kostbart. Dernæst vil jeg henstille til den ærede Ministers Overveielse, om der er den strenge Deconomi i Hærens Budget, om der er den Sænsartethed og Simpethed i Udstyrelsen, som vi maae vente og fordrer. Cavalleriet bestaaer saaledes af Husarer og Dragoner, men jeg har liggende for mig et Nummer af et af vore offentlige Blade, hvori en aabenbart sagkyndig Forfatter i Mæret 1860 har oplyst, at en Husar koster 24 Rd. mere at udstyre end en Dragon. Jeg vil ikke sige, at dette løber saa overordentligt høit op; men det Slags Udgifter, som følge af Hensynet til en smuk Uniform, der imidlertid medfører den Ulempe, at en Dragonofficer, naar han er fattig, vanstelig, selv om det er hans Tour, kan gaae ind i Husarerne, fordi han da skal anskaffe sig en Uniform, der efter een Dags Regn kan være ødelagt, strider aabenbart mod den Sænsartethed, man maa fordrer. — Jeg skal nu gaae over til det andet Exempel, jeg vil anføre. Jeg er fuldstændig af den Mening, at Folkerepræsentationen har gjort Ret, idet den ikke har lagt an paa at indskrænke Hans Majestæts Civilliste, da Landets Omfang og Kræfter bleve mindre. Jeg vil ikke gjøre Forslag i den Retning, men jeg tilstaaer, at ligesom jeg har den bestemte Formening, at Landet efter sine nuværende Forhold ikke kan give en tilkommende Konge en Civilliste, der er meer end dobbelt saa stor som den, Norge, der nu i alle Henseender kan maale sig med os, kan give til sin Fyrste, saaledes maa jeg sige, at jeg, efter den Opfordring, vi have til at samle alle vore Kræfter, for at bringe et godt Forsvar tilstede, ikke kan finde det forsvarligt, at man vil bevare Garden tilføds som Gardecorps. Det er Uret, deels fordi de af vore Sønner, der skulle tjene i Garden, uden berettiget Grund maae tjene under haardere og ubilligere Vilkaar end Andre, deels fordi denne Bataillon, uden at være til større Nytte — man kunde maastee endog sige, at det i en vis Retning er skadeligt, at Soldaten bliver mere Hofmand end Soldat, at Garden altsaa heller ikke i den Henseende er til Gavn for Hærens Befalingsmænd —, efter en Beregning, jeg her har liggende